

19 januari 2020 – (her)bevestiging ambtsdragers

GEVOLMACHTIGD DOOR JEZUS

Bijbellesing: Mattheus 10, vers 1 t/m 20

Jesus stuurde twaalf personen, twaalf leerlingen op pad. Dat groepje leerlingen bij elkaar – het is net een doorsnee gemeente, zo divers en verschillend - wordt uitgezonden voor een heel grootse taak... Nu, ik was benieuwd of wij van hen iets zouden kunnen leren, kunnen meenemen op deze zondag nu er een aantal mensen uit ons midden straks ook met een opdracht op weg worden gestuurd, als ambtsdragers. En: of wij misschien wel *allemaal* iets van deze groep leerlingen van Jezus kunnen leren, als wij straks aan het einde van de dienst allemaal worden uitgezonden: 'ga dan heen'. Daar wil ik vanmorgen een aantal dingen over met u delen.

Ik ben wel voorzichtig in het parallellen zoeken tussen Jezus' leerlingen toen en ons mensen nu. Het was toen namelijk een totaal andere context en daardoor een heel ander verhaal dan hier bij ons nu. Wij moeten niet alles van deze twaalf mannen een voor een gelijk op onszelf gaan toepassen. Alsof wij daar in Israël de rondgang moesten doen. Nee, de discipelen gaan er eerst op uit. Het lijkt in eerste instantie wel op een soort stage: de leerlingen krijgen een afgebakende opdracht - alleen het volk Israël – en zij krijgen daarbij de volmacht van hun Begeleider: 'Ik geef jullie macht', zo zegt Jezus. Maar hun Meester blijft erbij. En als zij 'deze stage' hebben afgerond, dan zullen zij na Pasen en Pinksteren worden uitgezonden naar heel de wereld. Hun Begeleider zal dan niet meer naast hen lopen, maar vanaf afstand met hen verbonden blijven: 'Ik ben met jullie alle dagen, tot aan de voleinding van de wereld'.

Mijn eerste stage begon met een pasje te laten maken. Als student vond ik dat best stoer: ik had nu dezelfde rechten als mijn begeleider en zijn collega's. Wat zij mochten, mocht ik nu ook. Nu, zoiets gebeurt er ook aan het begin van deze stage van Jezus' leerlingen en daar wil ik eerst bij stilstaan. Jezus gaf hen macht, zo begint Mattheus ons te vertellen. De leerlingen kregen macht, macht over de onreine geesten om die uit te drijven en om iedere ziekte en elke kwaal te genezen. Dat moet wat zijn geweest...! Zij kregen precies dezelfde macht als Jezus had laten zien in de hoofdstukken hiervoor. In Mattheus 8 en 9 kan je lezen hoe Jezus een zieke geneest, een melaatse reinigt, een duivel uitdrijft en zelfs een meisje uit de dood laat opstaan. En nu, welke opdracht krijgen zijn leerlingen? Precies deze dingen (vers 8): genees zieken, reinig melaatsen, wek doden op, drijf demonen uit.

Ik vertelde al: je moet niet alles een op een op ons toepassen. Het is aan Jezus Zelf om te beslissen welke macht Hij aan wie geeft. Waarom toen soms dodenopwekkingen en nu misschien niet meer. Waarom hier niet zo heel veel wonderlijke genezingen en in zendingslanden vaak veel meer. Misschien heeft God het gewoon wel een beetje verdeeld: wij een hoog ontwikkelde gezondheidszorg en zij meer wonderen. Ik weet het niet. God gaat Zijn eigen weg met de kerk en met de wereld. Maar blijkbaar mogen de leerlingen op deze weg Jezus' macht ervaren. En dat vind ik heel bemoedigend! Dat vind ik heel bemoedigend voor hen die in het ambt bevestigd zullen worden. Dat vind ik heel bemoedigend voor als wij als gemeente straks weer uitgezonden worden. Jezus deelt Zijn macht met ons mensen. Hij geeft ons Zijn volmacht als wij ons in dienst laten stellen. Jij, u, ik mag in Zijn macht delen... Dat is toch ongelooflijk? ... Daarmee zijn de dingen die ik in Zijn Naam doe en de woorden die ik in Zijn Naam spreek dus gevuld. Als ik als wijkouderling op bezoek ga. Of als ik het geheel van de kerkenraad als ouderling-voorzitter een klein beetje in goede banen ga proberen te leiden. Als ik als diaken of als niet-ambtsdrager een voedselpakket bij een gezin in Schollebaar afgeef. Als ik het aanvraagformulier voor die

persoon in de wijkwinkel probeer in te vullen. Als ik op straat een praatje met iemand maak over de kerk en het geloof. Ik ben een gevolmachtigde... met de volmacht van Jezus Zelf. Soms kan je daar, misschien tot je eigen verwondering, echt iets van merken. Als er echt contact is ontstaan en je woorden zijn overgekomen. Als iets goed loopt of is gelukt. Als je gebed dat je thuis deed, blijkt te zijn verhoord. Allemaal door de kracht van Christus Jezus! ... Maar ook als het juist helemaal niet loopt en je met al je goede bedoelingen gefrustreerd voor de derde keer staat aan te bellen met je loodzware voedselpakket, maar de mensen zijn het vergeten dat je langs zou komen. Of als de persoon in de wijkwinkel opeens heel onredelijk tegen je tekeer gaat. Of als je huisbezoek zo stroef liep, dat je je afvraagt of men er wel iets aan heeft gehad... Dit gebeurt allemaal ook. Maar vergeet niet, probeer juist op dat moment je te herinneren: je bent gevolmachtigd. Je doet het in Naam van de Heer. Voor Hem. In Zijn kracht en met Zijn volmacht. Het is niet jouw project, het is Zijn werk. Laat het daarom verder rusten.

Jezus gaf hen macht, zo begon Mattheus te vertellen... Macht in een gemeente is wel iets heel ingewikkelds. Er zijn namelijk tal van voorbeelden in de kerk, waar het juist verkeerd gaat met macht. Machtsmisbruik. Manipulatie, soms door heel gelovige woorden in de mond te nemen. Over kwetsbare mensen heen walsen. Wij-zij-denken. In een gemeente is altijd sprake van machtsverhoudingen, maar het gaat juist niet om de macht hebben, macht vergaren en macht uitoefenen. Het gaat om *dienen*. Maar juist dat dienen mogen wij doen, *gevolmachtigd* door Christus, in Zijn kracht en met Zijn macht. Ambtsdragers mogen vanuit die verleende macht van Christus de gemeente leiden en dienen. Zij zijn daartoe geroepen door de gemeente en in de roeping door de gemeente mag men Gods roepstem ervaren. Dat is niet niks... Je bent gevolmachtigd door Christus. Wat een genade en wat een verantwoordelijkheid tegelijkertijd. Het is daarom aan ons als gemeente om deze macht te erkennen, om te geloven dat Christus door hen heen wil werken, zoals Hij toentertijd door de tollenaar Mattheus wilde spreken en mensen door de activistische Simon de Zeloot wilde zegenen, ja zelfs door zo'n Judas binnen Jezus' kring – hij zou je toch bellen om een afspraak voor huisbezoek te maken, wat zou je doen?

Jezus gaf Zijn leerlingen macht, zij werden gevolmachtigden. Nu, zo mogen kerkenraadsleden hun ambt vervullen. Maar zo mogen ook u, jij en ik straks ook als gevolmachtigden het kerkgebouw verlaten en de wereld ingaan. In Jezus' macht, in Zijn volmacht spreken en luisteren, organiseren en dienen, zegend nabij zijn. Daarmee ben je natuurlijk geen haar beter dan de rest van de wereld. En je hebt zelf niets. Jezus zegt het er heel expliciet bij, als Hij hen deze macht verleent: jullie hebben het voor niets ontvangen, geef het voor niets. In die tijd had je rondtrekkende leraars die er flink winst mee maakten om hun kwaliteiten in te zetten, maar Jezus' leerlingen moesten heel anders zijn. Vanuit een heel andere motivatie op pad gaan. De ene discipel mocht misschien iemand kunnen genezen, maar absoluut geen geschenk daarvoor ontvangen. De andere mocht misschien een melaatse reinigen, maar hij moest die complimenten daarvoor maar gewoon glimlachend ontvangen en er niet van gaan groeien. Gewoon kost en inwoning op hun rondreis ontvangen, verder niets. ... Merk je bij jezelf dat je dat toch eigenlijk stiekem nog wel wat verlangt? Een stukje waardering voor je inzet in de kerk? Wat lovende woorden voor je onverwacht bezoekje, niet al teveel natuurlijk, maar toch? Of in ieder geval toch een dank-je-wel uit beleefdheid voor het voedselpakket? Herkenbaar toch...? Wat hebben wij nog veel te leren als stagiairs binnen in het Koninkrijk van God, want: jullie hebben het voor niets ontvangen – je krijgt alle uit genade van God, voor niets! - geef het daarom ook voor niets. Laat Jezus je eer en je voldoening, je vreugde zijn!

Ik zei zojuist dat die stagetijd van de leerlingen toen... en onze gemeentelieven van nu twee heel verschillende momenten op

de weg van Gods Koninkrijk zijn. En toch kreeg ik deze week een gedachte die ik wil delen met u, waardoor die wereld van de leerlingen van Jezus en onze wereld opeens een stukje dichterbij elkaar kwamen:

Onreine geesten (demonen) uitdrijven, zieken genezen, melaatsen reinigen, doden opwekken, waartoe Jezus Zijn leerlingen opriep..., dat heeft allemaal te maken met bevrijding. Bevrijding uit machten en situaties die je gevangen houden. Want ziekte is een macht die je gevangen houdt. Maar ook heel in het bijzonder die melaatsheid, waardoor je niet alleen ziek maar ook onrein was en aan de rand van de samenleving moest leven. Demonie, duivelse machten zijn machten die je gevangen nemen door de controle over je leven over te nemen. En tenslotte de dood, die allesverblindende macht, die werkelijk alles kapot maakt. Die machten moesten ontroond worden door Jezus' leerlingen. Juist die machten. Want het Koninkrijk van God betekende bevrijding. Nee, niet: 'lang leve de vrijheid', 'doe wat je leuk vindt', altijd vakantie enz. Nee, het Koninkrijk van God betekent: bevrijding van al die machten die het voor het zeggen hebben gekregen op deze wereld. Die machten die ons beheersen. Waar wij niet tegenop gewassen zijn. Die ons mens-zijn aantasten. Die Gods goede schepping kapot maken. Die machten moesten nu het veld ruimen. En daar moesten de leerlingen met hun volmacht tekenen van laten zien. Tekenen van het Koninkrijk van God.

Nu, ik zie heel veel van die machten nog steeds om ons heen. Inderdaad: nog steeds die ziekte en die dood. Maar de duivel gaat met zijn tijd mee, ik zie ook heel veel van deze machten in een nieuw jasje gestoken. Bijvoorbeeld die schuldenlast die die persoon al zijn eigenwaarde doet verliezen. Hij voelt zich helemaal niemand meer. Of die relatiecrisis, waardoor de liefde tussen die twee personen zo is versteend, dat er geen samenleven meer mogelijk lijkt te zijn. Maar ook die stress van velen waardoor al het mooie, al die dagelijkse zegeningen haast niet meer kunnen worden gezien. En ook dat onrustige streven naar meer en meer, waardoor het genieten haar diepe vreugde verliest. Wat een sterke machten, we kennen ze allemaal wel maar we zijn er vaak gewoon niet tegenop gewassen. Ja, ook die hoge eisen die wij aan ons leven stellen, die wij aan ons uiterlijk stellen, die wij stellen aan hoe wij overkomen, waardoor wij eigenlijk in een fakewereld wandelen met ieder zijn of haar eigen masker op. Ik zie zoveel machten en krachten actief, waardoor mensen zich melaats voelen – want: buiten de maatschappij geplaatst... Ik zie zoveel machten en krachten opspelen, waardoor mensen ziek worden, soms letterlijk: burn out, bore out, depressief, PTSS, of welk etiket ook. Ik zie zoveel machten en krachten actief, die mensen levend dood maken. ... En wat zegt Jezus nu tegen u en mij? 'Genees zieken, reinig melaatsen, wek doden op, drijf demonen uit'. Zullen wij aan de slag gaan met Christus' volmacht? Je hebt misschien niet de macht om melaatsen te reinigen, maar je kunt er wel voor zorgen dat mensen aan de rand van de maatschappij weer iets meer middenin de samenleving kunnen mogen staan. Je hebt geen macht om doden op te wekken misschien, maar je kunt wel naast depressieve mensen gaan staan om ze te laten merken dat zij nog steeds leven, ook al voelt het zo dood. Je kunt dan misschien geen demonen uitdrijven, maar je kunt wel de strijd aangaan met de stress die iedereen in het gezin beïnvloedt of het negatieve zelfbeeld van je vrouw of man, juist omdat het in Gods Koninkrijk niet om presteren gaat en ook niet om uiterlijk en ook niet om het-voor-elkaar-hebben. Zullen wij aan de slag gaan met Christus' volmacht? Als missionair ouderling in Schollebaar waar je al die zojuist genoemde machten en krachten tegenkomt? Als jeugdouderling, want onze jeugd moet wel in deze wereld met deze machten opgroeien... Als gemeentelid anno 2019? Gods Koninkrijk is gekomen, zo hoorden wij vorige week Johannes de Doper al roepen in de woestijn. Christus nam deze verkondiging van Johannes over. En nu geeft Hij Zijn leerlingen dus deze taak. Een gevolmachtigde taak, namens Hem, in Zijn Naam. Jezus zendt uit. Om Gods Koninkrijk met woorden en daden te verkondigen. Met een volmacht om tekenen van Gods

bevrijding te laten zien... Probeer eens voor uzelf deze week te bekijken hoe dat nu vorm zou kunnen krijgen in uw leven. Wat jij daar nu mee zou kunnen, als Jezus jou inderdaad zou willen inschakelen en jou daarvoor iets van Zijn volmacht heeft gegeven. Denk bescheiden over jezelf..., maar denk niet al te bescheiden over je volmacht. Hoe kan ik een teken van Gods Koninkrijk laten zien?

De discipelen gingen op weg, gevolmachtigd, moed ingesproken gekregen... en waarschijnlijk hebben zij heel bijzondere dingen mogen doen..., maar de weg van het Koninkrijk zou uiteindelijk geen koninklijke weg voor hen worden. Geen overwinningmars. Nee, Jezus zegt in het tweede deel van Zijn instructietoespraak (vers 16): Ik zend jullie als schapen te midden van de wolven. Maar.. wie doet zoiets nu? Wie zendt zijn leerlingen nu als schapen te midden van de wolven? Dat betekent toch dat je ze gewoon als prooi weggeeft? En is dat wat Jezus met Zijn kudde van plan is, die kudde schapen waar Hij zo zuinig op was, zelf het honderdste schaapje moest gevonden worden, zo uniek en kostbaar was elk schaap voor Hem, Hij nam het op Zijn schouders...? Kostbare schapen... naar de wolven gestuurd?

Ik denk dat wij niet al teveel in het beeld moeten willen inlezen, maar het is wel een waarschuwing voor hoe je je leven als christen blijkbaar moet voorstellen. Wie wil ik in deze wereld zijn als christen? Een gemiddeld roofdier dat andere dieren verslindt om mijn eigen bestaan veilig te stellen ten koste van anderen? Of een lam dat ondanks al de wolven in de voetsporen van het Lam der wereld gaat? ... Een discipel staat niet boven zijn meester, een slaaf niet boven zijn heer, zo zei Jezus. Zo ik, zo ook jullie. De weg van het Koninkrijk is een weg die door de diepte gaat. Met een prachtig perspectief, dat zeker! Maar wel door de bittere werkelijkheid van weerstanden heen. Een weg van jezelf geven. Een weg van jezelf verliezen. Maar juist op die weg achter Jezus' aan door de Vader vastgehouden worden... Hij geeft je zelfs op die momenten dat het nodig is, de woorden in de mond...

Nog één ding: tijdens de afgelopen kerkenraadsvergadering heb ik de broeders die vandaag aftraden ter gelegenheid van hun afscheid met een dier vergeleken. En wat zie ik hier Jezus nu doen? Jezus gebruikt maar liefst vier dierenbeelden. Hij stuurt zijn leerlingen als schapen te midden van wolven. Schapen te midden van wolven als beeld van de bittere ernst. De bereidheid om jezelf te geven. Om te incasseren. Om geen kwaad met kwaad te vergelden. Om te dragen. Om weerloos te zijn.

Maar – zo zegt Jezus met twee andere dierenbeelden - wees daarom ook bedachtzaam als de slangen en oprecht als de duiven,. Bedachtzaam, scherpzinnig, schrander als de slangen. Precies hetzelfde woord als bij die slang van Adam en Eva wordt gebruikt, heel typisch. Blijkbaar komt het er ook op aan om je verstand te gebruiken. Om niet alles zomaar over je heen te laten komen. Om niet zomaar in handen van de vijand te lopen en het lijden op te zoeken. Wees geen dom schaap. Wees bedachtzaam, denk na! ... En ook oprecht als de duiven. Eerlijk en oprecht. Kwetsbaar. Ik hoop dat de nieuwe kerkenraadsleden iets van deze eigenschappen zullen laten zien in het ambtswerk. En ik hoop dat wij dat straks ook met zo'n allen buiten de kerkmuren zullen doen. Geen dom schaap, maar een schaap dat bedachtzaam en schrander is als een slang, maar ook kwetsbaar en argeloos als een duif. Bereid om als lam het Lam der wereld te volgen. Want het gaat ergens om wat wij met ons leven en met onze tijd doen. Het gaat om het Koninkrijk. Om Gods eer en de hoop voor deze wereld. Ga daarom aan de slag. Je hebt de volmacht van Jezus Zelf ontvangen.